

Štev. 8. V Ljubljani, dne 1. avgusta 1898. Leto XVIII.

Gizela.

Zložil Aleksij Nikolajev.

1.

Pod tvojim oknom, Berta,
Sem šel sinoči;
Pozdravili so me
Na njem cvetovi.
Ah, tvoje cvetke
Me še poznajo, draga,
Le — ti me nečeš! . . .

2.

Nad gore večerna zora
Lahno je vstajala,
V aleji pod kostanji
Si ti se sprehajala.

In s tabo starejša sestra
In mlajša je bila,
A z vami vsemi tremi
Bila je gospa mama.

Starejši ponosno tako se
Oči utrinjajo —
Poteze krog ust na Stuart
Marijo spominjajo.

In tvoja mlajša sestra
Je kot krilatec čist —
Ne, lepšega ni naslikal
Nikdar Murillov kist.

A ti, a ti, Gizela,
Si-li mu bila model,
Ko vstvarjal je »na prestolu
Madonno« Rafael? . . .

Nad gore večerna zora
Lahno je vzhajala,
A meni v srcu ljubezen
Je tiho vstajala.

3.

»Jaz zvedela sem, da ste pesnik.« —
 »»Tako?««
 »In čitala vaše sem pesmi.«
 »»In kako vam ugajajo, gospica?««
 »Ugajajo močno zares mi,
 Posebno, kar tiče se lirike;
 A oprostite — vaša satira . . .
 Kaj mislite res, da svobodni razvoj
 Umetnosti dogma ovira?

Na Milтона pomislite, Danteja,
 Na Shakespearja in Calderona . . .«
 In v svoja sladka usteca
 Vtaknila je kosček bonbona.
 Da, verujte, čitatelji cenjeni:
 Kot so nje razmotrivanja pusta,
 Tako so sladka, in še mnogo bolj
 Nje limono-bonbonasta usta . . .

4.

Pod zeleno lipo pa fantje
 Prepevajo na glas:
 »Stoji, stoji Ljublján'ca,
 Ljublján'ca, dolga vas . . .«
 A meni vzletijo misli
 V Ljublján'co, dolgo vas,
 In iščejo, kje bi uzrle
 Predrage deve obraz.

In tam na poljanski cesti
 Ob okencu jo uzro:
 Odeva jo belo krilo,
 Z roko je podprla glavo;
 Pred njo pa leži bel listič,
 Na njem je napisan sonet . . .
 Ah — klasično mrzlo ji pravi,
 Kak jaz za njo sem vnet.

A misli moje nad mirno
 Glavo ji plavajo
 In lica in usteca rožna
 Ji poljubavajo . . .

5.

Ah, ta krasna, krasna noč . . .
 In jaz ljubim Albertino,
 Ljubim jo iz vsega srca,
 Ljubim jo iz duše vse.

Ne veruj mi, ne veruj mi!
 Kaj so mari mi koncerti,
 Kaj so mari izprehodi,
 Kaj prijateljice tvoje!

Kaj je ves ljubljanski dolgčas!
 Hladne so besede moje,
 A srce te ljubi, ljubi . . .
 Ne veruj mi, ne veruj mi!

6.

A zdaj ti povedati moram:
 Gizela — ne ljubim te —
 Jaz ljubim le Albertino,
 A ona — mene ne!

